

Fecske Csaba

Nem tudhattuk

1. nem lehet tudni mi jöhet közbe a következő lépés hova visz ami fontos elidőzik egy kicsit mindig többet veszítünk mint amennyink volt a lemenő nap mint felpuffadt vízhulla lebegett valahol rózsza neszezett kóbor kutya szemében tűnt el a part csillagokkal vesződőtt a víz csónakkal a nádas műtétje lesz mondta olyan hirtelen ahogy a gyerek a kályhától kapja el kezét
2. szemem egyre gyakrabban időzött el törékeny alakján akkor kapcsolta le mindig a villanyt átadva a teret az éjszakának amikor legnagyobb a veszteség a terasz az előzékeny lugas a széllel ahol élünk s ahol talán még élünk ma is egy fürkésző szempár fókuszában hátunk mögött a szemérmesen hámló vakolatú ház

3. hogyan ért véget augusztus ki tudná megmondani a gyerekek a partra futottak ellopta arcukat a nádas hogyan ért véget augusztus ahogyan a kérdés szavait kimondtat megbotolván a mohos kőben amikor fenyők illatával megérkezett a szél volt egy naplementénk műtėti hegre emlékeztető vörös csikkal a láthatáron egészen áttetsző lettél a holdsütésben bőrdnek szinte üveghangja volt az éjszakában a hullámok távoli neszezése egy fiatal test tragikus meztelensége
4. a levelek változó színe a kertben a vízen iramló fehér talpú szél ezek maradtak belőle titkaim egy ezentúl bármikor előhívható kép öröme szomorúsága a lábnyomok mindig emlékeztetnek valakire eltűnődöm milyen messziről is jön aki jön a fájdalom és a csodálkozás grimaszával az arcán kit képzeljünk a lámpafény udvarába akkor még nem tudhattuk mi jön majd mivé lesz a féltényrnyi arc amit még képes földézni az elvadult emlékezet

(1999)

Ők múlnak el

kis állomás Jósvafő-Aggtelek
a vasutaslány tárcsájával int
arcán gyűrűző mosoly észrevett
jövök ha nem is menetrend szerint

jó ismerősként vár a sárga busz
hogyan Szögligetre szaladjon velem
én huszadik századi Anteusz
erőmet vissza e földtől nyerem

múltamba járok tanúm két öreg
kiket már alig takar a testük
kik velem csillapítják éhüket
a tűnt időt egymásban keressük

feneketlen szemükbe fulladok
fájdalmaim idegeiken át
jutnak a semmibe nem cél csak ok
vezérli őket egyre önmagát

ismétli bennük fájdalom s öröm
kérdéseikre Isten nem felel
minden csak távozik semmi se jön
nem az idő múlik ők múlnak el

(2002)

Fecske Csaba
60 éves

